

Koulun kello soi viimeisen kerran. Viimeisen kerran minulle. Lukio oli ohi. Olin sisälläni samaan aikaan todella iloinen ja toisaalta surullinen. Kaikki ystävät jäisivät taakse. Lähtisimme eri suuntiin. Mutta vielä olisi hiukan aikaa olla heidän kanssaan. -Vapaus! huudahti Riina ja nousi ylös heti, kun rehtori lopetti tylsän puheensa. Riina nappasi minua kädestä ja lähti vetämään ulos. - Hesa täältä tullaan, elämä täältä tullaan! Riina hihkui ja kertoi jo miljoonannen kerran siitä, kuinka hän muuttaisi Helsinkiin ja menisi lääkkikseen. Minä en ollut yhtään yhtä iloinen, kuin Riina. En ollut vielä ihan varma minne menisin. Halusin ehkä opiskella arkkitehdiksi, tai eläinlääkäriksi, tai kampaajaksi. En ollut varma. - Mihin sä suuntaat? Riina kysyi äkkiä. - En tiitä, mumisin vaivautuneena. En ollut varma mistään. En tiennyt mihin suunnata. - No aika sen kertoo, Riina sanoi positiivisesti. Kun olimme raahautuneet koulun portaat viimeisen kerran ylös pysähdyin. - Mun pitää odottaa Roopee, sanoin Riinalle. Riina katsoi minua myötätuntoisesti. Hän halasi minua ja lupasi soitella. Sitten hän olikin jo hävinnyt ihmisten keskelle. Katselin ympärilleni ja siirtelin painoa jalalta toiselle. Odotin pitkään ja pitempään ja vielä, kun kaikki olivat jo häipyneet. Vasta sitten Roope ilmestyi. Katsoin tuota vain hiljaa. Roope yritti hymyillä, mutta tiesi itsekkin ettei se auttanut. Hiljaisuudessa vedimme kengät jalkaan ja takit päälle ja astuimme ulos. Ulkona oli harmaata ja satoi vettä. - Tyypillinen ilma täällä Suomessa, Roope sanoi ja yritti keventää tunnelmaa. Nostin takin kauluksen ylös ja lähdin kävelemään Roopen vierellä parkkipaikkaa kohti. Katselin kenkiäni. Kumpikaan ei sanonut mitään. Molemmat tiesivät. Kun viimein tulimme tyhjälle parkkipaikalle pysähdyimme. Roope kääntyi minua päin. - Mmm, tämä oli kai sitten tässä, Roope totesi hiljaa. Katsoin edelleen kenkien kärkiä haikeana. Lukio oli ohi. Lähtisimme eri suuntiin. Kasvaisimme erilleen. Se oli vaikeaa myöntää, että tämä oli tässä. - Niin, mumisin hiljaa. - No onnea elämään, nähdään vielä ehkä joskus, Roope sanoi hiukan vaivautuneena. Sitten tuo kietoi viimeisen kerran kätensä ympärilleni. Halasi. Aikaisemmin se olisi ollut ihanaa, mutta ei enään. Ei enään halauksia, ei enään kouluun käsi kädessä saapumista, ei enään kahdestaan bussipysäkillä istumista päät yhdessä, ei enään meitä. Lopulta Roope irroitti otteensa ja astui kauemmas. - Onnea sullekin elämään, sanoin ja katsoin tuota silmiin. Roope nyökkäsi. Sitten hän loi viimeisen katseensa minuun ja lopulta kääntyi pois. Meni moottoripyöränsä luo, laittoi kypärän päähän, kiipesi mopon kyytiin ja kaasutti pois. Jätti minut seisomaan parkkipaikalle. Pieni kyynel hiipi silmäkulmaan. Se oli ohi. Lähdin tarpomaan kotia kohti yksin kyyneleitä pidätellen. Siinä hetken kuljettuani muistin Riinan sanat: - Vilma, sä oot vahva, sä selviydyt, nyt vain katse tulevaisuuteen. Mieleen tuli myös kaksi vuotta sitten kuolleen mummin sanat: - Vanhan loppu on uuden alku, älä jää suremaan, vain käytä sitä ponnistuslautana suurempaan. Nyökkäsin päättäväisenä. Ehkä tämä ei pysäyttäisi elämää. Ehkä tämä olisi vain ponnistuslauta suurempaan. Ehkä loppu ei aina ole surullinen, ehkä se on joskus myös jollain tavalla iloinen. Näin jo pienen valon harmaiden pilvien takaa. Kun suljen yhden oven avaan monta uutta. Ehkä toivo ei olisi vielä menetetty.